

Вчені записки ТНУ імені В.І. Вернадського. Серія: Державне управління. 2018. Том 29 (68) № 2. С. 63-67. URL: http://www.pubadm.vernadskyjournals.in.ua/journals/2018/2_2018/13.pdf

2. Цифрова трансформація публічного управління : кол. моногр. / О. В. Карпенко, І. Й. Малий, Г. В. Муравицька та ін. Київ : НАДУ, 2020. 256 с.

Марія ЧУМАЧЕНКО

здобувачка освітньо-професійної програми
«Публічне управління та адміністрування»

Західноукраїнського національного університету

Науковий керівник – к.е.н., доцент, доцент кафедри
менеджменту, публічного управління та персоналу, ЗУНУ

Олена ДУДКІНА

ЗАЛУЧЕННЯ ГРОМАДСЬКОСТІ В ПРОЦЕСИ УПРАВЛІННЯ РОЗВИТКОМ ОСВІТИ В ТЕРИТОРІАЛЬНІЙ ГРОМАДІ

В сучасних умовах розвитку українського суспільства освітня сфера розглядається як важливий елемент соціально-економічного розвитку регіонів та територіальних громад; суттєвий чинник підвищення рівня та якості життя людей. Особливості функціонування освіти як однієї із найважливіших складових публічної сфери, зорієнтованої на забезпечення потреб громадян в освітніх послугах, вимагають застосування спеціальних механізмів публічного управління нею.

Одним із новітніх інструментів управління освітою на рівні регіонів та громад є державно-громадське партнерство, підходи якого активно використовуються в практиці європейських країн. Згідно методологічних засад, в основу державно-громадського управління в сфері освіти кладеться поєднання діяльності суб'єктів публічного управління (органів влади та громадських інституцій) в напрямку забезпечення освітніх потреб громадян, що ґрунтується на засадах взаємної відповідальності та партнерства.

Державно-громадське партнерство передбачає системну взаємодію між органом державної влади чи органом місцевого самоврядування, а також громадськими (некомерційними) організаціями для надання послуг (зокрема, освітніх), створення та реалізації проєктів, передачі досвіду з управління розвитком, або

певного інформаційно-аналітичного та ресурсного забезпечення діяльності закладів освіти.

В даному випадку партнерами можуть бути органи публічного управління на регіональному (місцевому) рівнях, а також безпосередньо суб'єкти в сфері освіти – шкільні ради, вчені ради в закладах вищої освіти, неурядові організації, профспілки, фонди, батьківські комітети, асоціації, професійні організації тощо.

Основними засадничими принципами державно-громадського партнерства у сфері освіти в територіальній громаді мають стати: безпосередня співпраця між усіма зацікавленими сторонами (місцевою владою, закладами освіти, батьками, учнями, громадськістю); взаємодія та сприяння у розв'язанні актуальних проблем розвитку освіти на локальному та регіональному рівнях; проведення постійного діалогу щодо спільного бачення розвитку освіти та ролі місцевої влади в його забезпеченні; вироблення консенсусних рішень щодо визначення стратегічних та тактичних цілей розвитку освіти в територіальній громаді. Впровадження таких партнерських взаємовідносин з усіма стейкхолдерами у систему публічного управління освітою на рівні територіальної громади дозволить досягнути результативності та ефективності розвитку освітньої галузі.

Слід зазначити, що «в сучасних умовах без громадської участі у процесах формування освітньої політики на місцевому рівні не можна ефективно розв'язувати завдання з оптимізації та розвитку мережі освітніх закладів території, формувати систему оцінювання якості освіти, впроваджувати нові фінансово-економічні механізми розвитку освіти» [1].

Відповідно, системними складовими державно-громадського партнерства в управлінні освітою в територіальній громаді необхідно вважати: всесторонню співпрацю освітніх закладів з органами місцевого самоврядування; розширення зв'язків з місцевою громадою; взаємодію з інституціями громадянського суспільства; співпраця з органами самоорганізації населення громади; розвиток внутрішньо-шкільного самоврядування та органів колективного управління в закладах освіти; співпрацю з учнями та батьками; міжсекторне партнерство з бізнесом та ін.

Одночасно необхідно вказати, що на даний час певними проблемами, що стримують «запровадження державно-громадського управління в освіті є: по-перше, відсутність дієвих механізмів залучення громадськості до процесу прийняття рішень

в сфері освіти; громадського управління освітою; по-друге, переважання адміністративних важелів регулювання у системі управління освітою; по-третє, домінування випадкових рішень у побудові системи громадського управління, що ґрунтуються на створенні певних організаційних структур і в наступному наповненні їх змістом та діяльністю; по-четверте, низька ефективність і формальність створених організаційних форм і механізмів взаємодії» [2].

Отже, залучення громадськості до процесів публічного управління сферою освіти в територіальній громаді, підтримка активної участі, стимулювання об'єктивного та дієвого громадського контролю за діяльністю освітніх закладів можуть розглядатись як підґрунтя вироблення концептуальних підходів до інноватизації системи управління освітою на рівні територіальної громади.

Список використаних джерел

1. Бойченко К. В. Взаємодія школи та громади в управлінні школою: європейський досвід та українські перспективи. URL. file:///C:/Users/User/Downloads/vpm_2011_8(1)_15.pdf
2. <https://journals.maup.com.ua/index.php/public-management/article/view/569>

Костянтин ШКІЛЬНЯК

здобувач освітньо-наукової програми «Менеджмент»
Західноукраїнського національного університету
Науковий керівник – д.е.н., професор, професор кафедри
менеджменту, публічного управління та персоналу, ЗУНУ
Григорій МОНАСТИРСЬКИЙ

ЦИФРОВА ЕКОНОМІКА ЯК НОВИЙ ТИП ЕКОНОМІКИ: ГЕНЕЗИС ТА УМОВИ СТАНОВЛЕННЯ

Цифрова економіка як «новий тип економіки виникає внаслідок цифровій революції, що рухає світ від третьої промислової революції (автоматизації та комп'ютеризації виробництва) до четвертої промислової революції (перехід до орієнтованого на споживача виробництва на основі кіберфізичних систем)» [2]. Процес переходу триває певний час, тому «виникають комбіновані, тобто змішані типи економік (де більше або менше частка цифрової чи традиційної економік), які спираються на